

НОВА НОРМАЛНОСТ: АНЕТА ИЛИЋ, сопран

Стрпљиво чекам уметност уживо

Трудим се да свој посао обављам најбоље што могу, тренутно без икаквих очекивања, јер је култура Србије патила од немара и запуштености много пре појаве пандемије

Многи се слажу да је у околностима у којима живимо већ месецима, у ишакозваној новој нормалности (израз који многе иритира), највише постојећа култура. Оштрицавање или одлајање многих манифестација и немогућности да се наступи пред бројнијом публиком, украјко култура на кашичицу, навела је многе да се јавно зајичају да ли је боравак у позоришној или концертној дворани оштрији од боравака у јавном превозу, супермаркету или кафани. Да не говоримо и о оштријим ишћањима – осећању да нам је неко украо животи, ошео слободу, док у недостигању јасних чињеница цвешају теорије завере... У серији разговора преносимо ишћа о свему овоме кажу уметници и посленици културе.

Анета Илић

Фото Драган Бабовић

Не могу да прихватим израз „нова нормалност“. Мој однос према породици, професији и уметности остао је исти, без обзира на околности. Трудим се да свој посао обављам најбоље што могу, дан по дан, тренутно без икаквих очекивања, јер култура Србије пати од немара и запуштености много пре појаве пандемије. Бесмислено је говорити о себи у тренутку општег колапса, када приличан број мојих пријатеља и колега живи у неизвесности, када губимо контролу над сопственим животима, растрзани између осећања страха, немоћи и беса, каже сопран Анета Илић, уметница која је соло певање студирала на Факултету музичке уметности у Београду, у класи проф. Бисерке Цвејић и проф. Ирине Ар-

сикин (постдипломске студије). Остварила је успешне концерте као солиста са значајним домаћим и страним оркестрима, камерним ансамблима и диригентима. На репертоару има велики број вокално-инструменталних дела од барока до савременог доба (изводила је и музику домаћих композитора Љубице Марић, Стевана Христића, Милоја Милојевића, Дејана Деспиха, Душана Радића, Властимира Трајковића, Ање Ђорђевић, Исидоре Жебељан).

Упитали смо је како успева да у новим околностима очува глас и колико јој значи рад са студентима на ФМУ.

– Управо ме рад са студентима одржава и теши. Заједнички трагамо за напретком и спремамо се за боља времена која ће сигурно доћи.

Много тога сада изгледа другачије, али истовремено дешава се да на концерту са публиком, под маскама, тај контакт уживо добија неку нову, танију димензију. Као да смо још више усредсређени једни на друге, пажња и ужитак су већи. Помало ми и одговара овај живот у илегали уз књиге, фантастичне снимке и ковање планова о новим програмима и камерним реситалима за ужи круг пријатеља – истиче Анета Илић.

У оквиру 52. Бемуса наша саговорница је веома емотивно извела премијерно „Молитву“ Исидоре Жебељан (1967–2020), композиторке чији се одлазак догодио у пандемијским данима. О томе у каквом сећању јој је протекао овај наступ Анета Илић одговара: – Уз велики напор и неизвесност, Бемус је 2020. ипак одржан. Захвална сам на томе због чињенице да је публика могла премијерно да чује још једно специфично дело Исидоре Жебељан, да поново осети њено присуство кроз истину, љубав и стил својствен само њој. Говорити текст „Молитве“ је само по себи интиман чин, тумачити га кроз Исидорину музику, у тренутку када нас је напустила, за мене је био опроштај и одавање почаст. Исидора и ја смо се још на студијама препознале и одмах разумеле. Често кажем да ми је њена музика постала толико блиска да је осећам као сопствену. Нарочито „Руковети“. Њена дела су захтевна, екстремно креативна и слојевита. Са сваким извођењем поново ме провоцира, искушава и тера на трагање за новим, искренијим и још слободнијим изразом. Вишеструко ме је наградила и учинила да стекнем поверење у саму себе. Радује ме да ћу у наредном периоду имати могућност да снимим њене „Руковети“ и то у верзији коју највише волим – са клавиром.

Наша саговорница говори и о томе на који начин ће нас нови услови живота променити:

– Сигурна сам да су нас околности већ промениле, пре свега ментално. Увидећемо у којој мери. Нажалост, читава ситуација код нас не делује оптимистично, без обзира на корону. У времену опште отуђености и усамљености, владавине виртуелног света друштвених мрежа, количине баналних бесмислица којима смо као друштво свакодневно изложени тешко је задржати прави курс, али не и немогуће. Сигурна сам да ће дух наћи начина да се испољи и поведе ка путу исцељења. Оно што лечи је контакт са другима, размена, заједништво. Уметност уживо. Стрпљиво чекам тај тренутак и радујем му се.

Биљана Лијешкић